Тъкмо въ това врѣме въ кръчмата влѣзоха нѣколкнко души: Нейко, кметътъ, секретарь-бирникътъ, двама-тримимма отъ по-богатитѣ селяни и между тѣхъ Вълчанъ Дуковъ. Тттѣ идѣха отъ училището. Новото дружество трѣбваше да иммимма тамъ заседание, но то не стана, защото повечето членоввовве, напуснати отъ слугитѣ си и прѣтрупани съ работа, не бѣхѣвха се явили. Въпрѣки това, влѣзналитѣ имаха важни и ннаннадути лица, сѣкашъ искаха да покажатъ, че тѣ сж сссе наели съ една работа, която не е за всички. Шумътъ ьь и разваленията въздухъ въ кръчмата като че ги отвраттатти и ядоса. Безъ да се спиратъ, тѣ прѣминаха покрай теезеезгяха и се изгубиха въ отдѣлната стаичка. Но Чумакъттъттъ, не се оправилъ още както трѣбва отъ падането си, сссъсъпикаса Вълчана, догони го, сложи тежката си лапа вррхрруху раменѣтѣ му и завика:

— Бай Вълчане! За много години! Ела тука, елаалла! Азъ черпя.

Тая мечешка любезность не се хареса на Вълчаннанна, но нѣмаше какво да прави. Присторено зарадванъ, тсотгой се върна и седна на пейката, кждѣто Чумакътъ го бѣшшше довлѣкълъ. Той продължаваше да го увѣщава:

— Седни тука! Ха̀ така! Ти си ми първиятъ чорббаббаджия, бе бай Вълчане! Ти си ме училъ на занаята. Какквккво ще пиешъ, винце ли? Азъ черпя!

— Ще черпишъ, то се знае — каза Вълчанъ и глезеенеено потегли Чумака за единия мустакъ. — Ще черпишъ, какквккво ще правишъ. Димитровъ-день е. Днесъ господаритѣ сс сж слуги, а слугитѣ господари.

— Какъ така? — попита Чумакътъ, който не разббббираше лесно.

— Димитровъ-день е, казахъ. Днесъ господариттиитѣ сж слуги, а слугитѣ — господари.

— А! Че тъй е! Холанъ, бай Вълчане, все ги знаешшшъ тия!... Вино донесъ, Къньо! Та тъй а? Днесъ слугиттиитѣ